

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 42, 2018

Nummer 42, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:2013](#) 06-11-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2018:1295](#) 26-10-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2018:1257](#) 18-09-2018

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:9667](#) 06-11-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:9644](#) 05-11-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:4500](#) 30-10-2018

X/Ziekenhuis

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:5464](#) 09-11-2018

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2018:4250](#) 08-11-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:13278](#) 07-11-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:7928](#) 02-11-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:7794](#) 02-11-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:8901](#) 01-11-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:8896](#) 30-10-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:4774](#) 24-10-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:8709](#) 19-10-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:9125](#) 18-10-2018

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2018:6321](#) 17-10-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:13137](#) 17-10-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:13242](#) 10-10-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:12503](#) 01-10-2018

Y/Centramed B.A.

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:3330](#) 25-10-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:3309](#) 24-10-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:3292](#) 18-10-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:3127](#) 11-10-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:3129](#) 11-10-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:3286](#) 11-10-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:3033](#) 04-10-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:3032](#) 04-10-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:3116](#) 03-10-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:2875](#) 06-09-2018

Uitspraken zonder ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 23-08-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Rechtbank Rotterdam](#) 17-08-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Rechtbank Rotterdam](#) 11-10-2017

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Rechtbank Rotterdam](#) 19-05-2017

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Rechtbank Midden-Nederland](#) 11-07-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag en voor mishandeling. Veroordeelde is met een mes in zijn rugzak naar een uitgaansgelegenheid gegaan. Nadat het slachtoffer kwetsende opmerkingen over de moeder van veroordeelde had gemaakt, stak veroordeelde in op het slachtoffer. Hij is tot het bot geraakt in zijn vinger en diep in het bovenlichaam. Hij heeft veel bloed verloren. De gevolgen voor het slachtoffer zijn groot, zo blijkt ook uit de slachtofferverklaring die is voorgelezen. Hij is meerdere keren geopereerd en heeft nog altijd veel pijn. Daarnaast is het slachtoffer na de steekpartij niet meer in staat geweest om zijn werk uit te voeren. Van de gevorderde € 15.000 immateriële schadevergoeding, wordt € 7.500 toegewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 09-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:5464

Zaaknummer: 16/659512-18 (P)

Rechters: H.F. Koenis, C.E.M. Nootenboom-Lock en M.W.V. van Duursen

Advocaten: I. Raterman

Wetsartikelen: 287 Sr en 300 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag. Veroordeelde heeft de voordeur van het slachtoffer ingetrapt, heeft op het slachtoffer ingehakt met een beitel en heeft vervolgens slachtoffer geprobeerd te wurgen. De veroordeelde heeft een psychotische stoornis en is verminderd toerekeningsvatbaar. Toewijzing van immateriële schadevergoeding voor een bedrag van € 1.000.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 08-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2018:4250

Zaaknummer: 08/730193-18 (P)

Rechters: H.M. Braam, B.T.C. Jordaans en P.M. Breuking

Advocaten: T.J.F. Wassenaar

Wetsartikelen: 287 Sr en 350 Sr

RECHTSPRAAK

Overheidsaansprakelijkheid. Mishandeling na verkeersincident tussen twee weggebruikers in 2003. Het Openbaar Ministerie seponereert de strafzaak in 2006. Eiser beklaagt zich daarover in 2014, maar wordt door de beklagrechter in het ongelijk gesteld. Is de Staat jegens eiser aansprakelijk voor de niet-vervolgging? De rechtbank acht eiser niet-ontvankelijk in zijn vordering, omdat voor eiser ook al in 2006 de beklagprocedure ex artikel 12 Sv heeft opengestaan, welke procedure met voldoende waarborgen is omkleed, zodat de burgerlijke rechter niet als restrechter kan fungeren.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 07-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:13278

Zaaknummer: C/09/546571 / HA ZA 18-86

Rechters: H.J. van Harten

Advocaten: M.M.P.M. Lousberg en R.W. Veldhuis

Wetsartikelen: 12 Sv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Toewijzing immateriële schade wegens erfvredebreuk. Verdachte heeft slachtoffer (die in het kader van zijn werk als toezichthouder bij de Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit in het verleden het boerenbedrijf van verdachte heeft bezocht) en diens echtgenote thuis opgezocht en zich niet aanstonds verwijderd toen het slachtoffer dat vorderde. Beide echtgenoten hebben psychische klachten overgehouden aan het voorval. Volgens het hof is voldaan aan de eisen van artikel 6:106 lid 1 sub b BW en daarom wees het hof € 500 aan slachtoffer en € 250 aan zijn echtgenote aan immateriële schadevergoeding toe. Hoge Raad verwerpt, in overeenstemming met conclusie advocaat-generaal, het beroep op grond van artikel 81 lid 1 RO.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-11-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:2013

Zaaknummer: 17/01878

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 81 lid 1 RO en 138 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor zware mishandeling. De veroordeelde heeft zich, naar eigen zeggen dronken, in een café en te midden van uitgaanspubliek, schuldig gemaakt aan de zware mishandeling van het slachtoffer door hem opzettelijk in het gezicht te stompen, waardoor het slachtoffer zijn kaak op twee plaatsen heeft gebroken. De kaak moest operatief hersteld worden. Toewijzing van de gevorderde € 1.100 immateriële schadevergoeding.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 05-11-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:9644

Zaaknummer: 21-000073-18

Rechters: C.M.E. Lagarde, P.R. Wery en M. Nooijen

Advocaten: J.M.M. Pater

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor verkrachting. Veroordeelde lokte een prostituee die net klaar was met werken naar zijn auto, door te zeggen dat hij haar zou betalen voor seks en dat hij haar mee zou nemen naar een hotel. Veroordeelde reed echter naar een afgelegen plek, sloeg de telefoon van het slachtoffer kapot zodat zij niemand kon bellen, en verkrachtte haar onder dreiging van geweld. Van de gevorderde € 20.000 aan immateriële schadevergoeding wordt € 15.000 toegewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 02-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:7794

Zaaknummer: 13/674450-14 (Promis)

Rechters: J. Knol, G.H. Marcus en L. Dolfing

Advocaten: B.E.J. Torny

Wetsartikelen: 242 Sr

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Werknemer stelt werkgever aansprakelijk voor knieletsel dat zij heeft opgelopen bij een val op de werkvloer. De partijen verschillen erg van mening over de feitelijke toedracht. De kantonrechter oordeelt dat de deelgeschilprocedure zich niet leent voor een nader onderzoek naar de feiten, gezien de ratio van een deelgeschilprocedure. Het verzoek wordt afgewezen. Tevens is het verzoek onnodig of onterecht. De kantonrechter maakt geen kostenbegroting.

Werknemer stelt werkgever aansprakelijk voor de materiële en immateriële schade die zij heeft opgelopen bij een ongeval op de werkvloer. De werknemer is werkzaam bij een internationaal groente- en fruitbedrijf. Tijdens de uitoefening van haar werkzaamheden is zij over een natte en met fruit besmeurde vloer uitgegleden en heeft daarbij knieletsel opgelopen. Over de toedracht van het ongeval verschillen de partijen van mening.

In deze deelgeschilprocedure verzoekt de werknemer om voor recht te verklaren dat de werkgever aansprakelijk is en gehouden is tot het betalen van schadevergoeding. Wat de toedracht van de val is geweest kan thans niet worden vastgesteld aan de hand van de stellingen van partijen over en weer en de onderbouwing van die stellingen. Nadere instructie naar de feiten is naar het oordeel van de kantonrechter dan ook geïndiceerd. Dit doet de vraag rijzen of deze procedure zich leent voor een nader onderzoek naar de feiten. Gelet op de ratio van de deelgeschilprocedure, namelijk het bevorderen van de buitengerechtelijke onderhandelingen, dient in zijn algemeenheid deze vraag ontkennend te worden beantwoord. Daarbij is echter wel maatwerk vereist, in die zin dat van geval tot geval de investering in tijd, geld en moeite moet worden afgewogen tegen het belang van het verzoek en de bijdrage die een beslissing aan de totstandkoming van een minnelijke regeling kan leveren. In het onderhavige geval voorziet de kantonrechter in het geval van nadere bewijsvoering, mede gelet op het feit dat de plaats waar de val heeft plaatsgevonden gewijzigd is en niet meer in gebruik is door The Greenery, een uitvoerige instructie waarbij uiteindelijk tot een reconstructie van de val van de werknemer in hal 2 gekomen moet worden. Naar het oordeel

van de kantonrechter weegt in casu de hiermee gemoeide investering in tijd, geld en moeite niet op tegens het belang van het verzoek en de bijdrage die een beslissing aan de totstandkoming van een minnelijke regeling kan leveren, ook vanwege het feit dat, indien de door de werknemer gestelde toedracht al bewezen wordt geacht, nogal wat 'hobbels' genomen zullen moeten worden teneinde tot een finale regeling te kunnen komen. Het verzoek wordt afgewezen. Ook is geen sprake van in redelijkheid gemaakte kosten en wordt dus geen begroting op grond van artikel 1019aa Rv gemaakt. De deelgeschilprocedure is namelijk onnodig dan wel onterecht ingesteld. Verzoekster had moeten kiezen voor een bodemprocedure, zeker nu zij van tevoren wist dat partijen het niet eens waren over de feiten.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 01-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:8901

Zaaknummer: 6963425

Rechters: R.J. van Boven

Advocaten: B.L.M. Middeldorp, H.M. Kruitwagen en P.E. Bloemendal

Wetsartikelen: 7:658 BW, 1019aa Rv en 1019z Rv

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Verzoekster heeft bij de beautysalon van verweerster een kleurbehandeling van haar haar ondergaan. Na de behandeling is het haar uitgevallen en voor een deel afgebrand. Verzoekster verzoekt om een verklaring voor recht dat verweerster aansprakelijk is voor de geleden letselschade en gehouden is tot een vergoeding voor herstel van het haar (€ 6.468) en een smartengeldvergoeding (€ 2.500). Er is onduidelijkheid over de feitelijke gang van zaken, zo stelt verweerster dat verzoekster tweemaal het haar wilde laten verven in een korte periode en tijdens de tweede behandeling met de verf nog in het haar vertrokken is uit de salon. Er is bewijslevering nodig. Het verzoek wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 30-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:8896

Zaaknummer: 7054649 \ VZ VERZ 18-15845

Rechters: E. van Schouten

Advocaten: E.C.H. van Loosbroek

Wetsartikelen: 6:74 BW

RECHTSPRAAK

Tot levenslange gevangenisstraf veroordeelde is ten onrechte een jaar blootgesteld aan het zwaarste detentieregime van Nederland. Vast staat dat de Staat onrechtmatig jegens eiser heeft gehandeld. Eiser vordert op grond van artikel 6:106 lid 1 onder b BW een vergoeding voor immateriële schade. Het hof heeft de vordering afgewezen. De conclusie van de advocaat-generaal (A-G) geeft de Hoge Raad in overweging afstand te nemen van (de formulering van) het Blauw oog-arrest om in het kader van de aantasting in de persoon 'op andere wijze' meer ruimte te bieden voor vergoeding van immateriële schade buiten de gevallen van geestelijk letsel dan tot nu toe lijkt te worden gedaan. Ook concludeert de A-G dat het hof de vordering niet had mogen afwijzen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-10-2018

ECLI: ECLI:NL:PHR:2018:1295

Zaaknummer: 17/04668

Rechters: Hartlief

Wetsartikelen: 6:106 lid 1 onder b BW

RECHTSPRAAK

Eiser is slachtoffer geweest van strafbare feiten, waaronder een woninginbraak. Eiser stelt de Staat, de gemeente en de politie aansprakelijk omdat zij jegens eiser onrechtmatig zouden hebben gehandeld doordat zij hebben nagelaten adequaat op te treden tegen de reeks van strafbare feiten waarvan hij slachtoffer is geworden. Het strafrechtelijke onderzoek naar aanleiding van de aangiften, de vervolging van verdachten en de beveiliging tegen nieuwe incidenten was gebrekkig volgens eiser. Eiser vordert een verklaring voor recht dat gedaagden aansprakelijk zijn voor zijn schade en dat eiser schade heeft geleden van materiële en immateriële aard. De rechtbank acht de vorderingen niet toewijsbaar.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 24-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:4774

Zaaknummer: C/05/319057 HA ZA 17-206

Rechters: K. van Vlimmeren-van Ommen

Advocaten: Y. Moszkowicz en S.M. Kingma

Wetsartikelen: 6:162 BW en 6:170 BW

RECHTSPRAAK

Verhuurder Maasdelta heeft zich niet als een goed verhuurder gedragen en is aansprakelijk op grond van artikel 6:174 BW voor de schade die eiser heeft geleden en nog zal lijden door blootstelling aan asbest in de huurwoning. De schadeposten bestaan uit gezondheidsschade, wegens mogelijke asbestbesmetting met de daaraan verbonden medische kosten, inkomensderving en dergelijke, alsmede immateriële schade wegens verminderde levensverwachting. De rechtbank verwijst niet door naar een schadestaatprocedure, omdat de schadeposten allemaal toekomstige schade betreffen.

Eiser huurt sinds 2005 een woning van Maasdelta. In 2009 is een brand uitgebroken in het naastgelegen pand. Bij de bluswerkzaamheden is het bluswater terechtgekomen in de woningscheidende wanden en plafonds. Deze moesten vervolgens vervangen worden. In de woning van eiser zijn het plafond in de gang (kruipzolder/bergvlisering) en de tussenwanden van de slaapkamer en van de douche en het toilet verwijderd en afgevoerd. In 2016 is een asbestinventarisatie uitgevoerd in de woning. Op de kruipzolder is asbesthoudende plafondbeplating aangetroffen. De conclusie van het uitgevoerde lucht-risicobeoordelingsonderzoek is dat zich een potentieel risico bevindt in de kleine ruimte grenzend aan de kruipzolder. De kleine ruimte grenzend aan de kruipzolder wordt beschouwd als asbestverontreinigd. Maasdelta en eiser hebben een vaststellingsovereenkomst gesloten voor de schade (asbestbesmetting) aan de in de kruipzolder aanwezige goederen ten bedrage € 3.000.

In deze procedure vordert eiser een verklaring voor recht dat Maasdelta zich niet als een goed verhuurder heeft gedragen, dat zij aansprakelijk is voor de geleden en nog te lijden schade en dat zij deze schade dient te vergoeden. Eiser heeft – vanwege de beperkte opslagruimte in de woning – veelvuldig gebruikgemaakt van de kruipzolder/bergvlisering. Doordat in de aldaar aanwezige asbesthoudende materialen is gehakt en gezaagd zijn aldaar asbestvezels vrijgekomen waaraan eiser is blootgesteld. De schade bestaat uit gezondheidsschade wegens mogelijke asbestbesmetting met de daaraan verbonden medische kosten, inkomensderving en

dergelijke, alsmede immateriële schade wegens verminderde levensverwachting.

De rechtbank oordeelt dat onder de omstandigheden de aanwezigheid van deze vorm van asbest aan te merken is als een gebrek in de zin van artikel 7:204 lid 2 BW. Als goed verhuurder had van Maasdelta mogen worden verwacht dat zij na de brand in 2009 en de daarmee noodzakelijk geworden werkzaamheden in het gehuurde met voortvarendheid een grondig onderzoek zou hebben laten doen naar de aanwezigheid van asbest in het gehuurde. Maasdelta heeft dit nagelaten. Eiser heeft daarna met regelmaat de kruipzolder betreden. Er is dus een reëel gevaar dat eiser in de periode van 2009 tot medio 2015 in aanraking is gekomen met asbestdeeltjes. Dit is aan Maasdelta toe te rekenen. Maasdelta is derhalve op grond van artikel 7:208 BW aansprakelijk voor de schade van eiser als gevolg van de blootstelling aan asbest. De op dit punt gevorderde verklaring voor recht zal derhalve worden toegewezen.

Tevens is de vraag aan de orde of Maasdelta als bezitter van een opstal jegens eiser aansprakelijk is op grond van artikel 6:174 BW. De bezitter van een opstal is aansprakelijk indien schade ontstaat ten gevolge van een opstal die niet voldoet aan de eisen die men daaraan in de gegeven omstandigheden mag stellen. Om te bepalen welke eisen gesteld mogen worden is onder meer van belang het te verwachten gebruik en de bestemming van het gehuurde, de kans op verwezenlijking van het gevaar voor personen of zaken, welke onderhouds- en veiligheidsmaatregelen redelijkerwijs te vergen zijn en bijvoorbeeld ook of het gehuurde voor publiek toegankelijk is. Het gaat dus om eisen die men uit een oogpunt van veiligheid aan de opstal mag stellen. Indien aan deze vereisten is voldaan is de verhuurder aansprakelijk, tenzij het gebrek en de schade een ononderbroken of nauwelijks onderbroken gebeurtenis vormen die is veroorzaakt van een van buiten komende omstandigheid. Bij artikel 6:174 BW is niet relevant of de opstal reeds voor of pas na aanvang van de huurovereenkomst niet aan de eisen voldoet. Het gevaar, te weten blootstelling aan asbest, heeft zich in dit geval ook daadwerkelijk verwezenlijkt, aangezien – zoals hiervoor reeds overwogen – als onweersproken vaststaat dat eiser met enige regelmaat de kruipzolder betrad waarin in 2015 de losse asbestdeeltjes zijn aangetroffen. Het voorgaande leidt ertoe dat Maasdelta ook op grond van artikel 6:174 BW jegens eiser aansprakelijk is. Er wordt niet verwezen naar een schadestaatprocedure, nu de schadeposten toekomstige schade betreffen in het onverhoopte geval dat zich een aan asbestblootstelling gerelateerde ziekte bij eiser openbaart.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 19-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:8709

Zaaknummer: 5904154 \ CV EXPL 17-13541

Rechters: E.I. Mentink

Advocaten: B. van Dam en R.W.F. Heijmeriks

Wetsartikelen: 6:174 BW, 7:204 BW en 7:208 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling verdachte wegens ontuchtige handelingen met drie minderjarige meisjes beneden de leeftijd van 12 jaar. Oplegging van bijzondere voorwaarden van een contactverbod met de slachtoffertjes en met minderjarigen zonder toezicht van een volwassene, een locatieverbod, reclasseringstoezicht en een behandelverplichting. Toewijzing van € 1.500 aan immateriële schadevergoeding per meisje.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 18-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:9125

Zaaknummer: 10/680207-17 en 10/681248-17

Rechters: A. Verweij, G.A. Bouter-Rijksen en J.C.A.M. Los

Advocaten: M.C. Bekkering

RECHTSPRAAK

Eiser vordert een verklaring voor recht dat gedaagde onrechtmatig jegens hem heeft gehandeld door hem op Facebook te beschuldigen van oplichterij naar aanleiding van een crowdfundingactie voor een gehandicapt kind. Een van de berichten is onrechtmatig, maar de vordering tot schadevergoeding wordt niet toegewezen, nu eiser niet heeft onderbouwd dat hij door deze uiting schade heeft geleden. De uitzending van het programma ‘Stegeman op de Bres’ waarin dit geschil aan bod kwam, is niet onrechtmatig.

Gedaagde is op Facebook een crowdfundingactie gestart om geld in te zamelen voor een rolstoelbus voor zijn gehandicapte zoon. De vrouw van eiser heeft toen aangeboden om een bingo te organiseren om geld op te halen. De bingo heeft vervolgens niet plaatsgevonden. Gedaagde heeft daarna op Facebook verschillende berichten geplaatst dat eiser en zijn vrouw oplichters zijn. Het SBS-programma *Stegeman op de Bres* heeft in november 2017 aandacht besteed aan dit geschil. Eiser stelt dat gedaagde onrechtmatig jegens hem heeft gehandeld door hem publiekelijk valselijk te beschuldigen. Ook heeft gedaagde de adresgegevens van eiser aan het televisieprogramma verschaft, waardoor zijn woonlocatie in beeld is gebracht. Dit ervaart eiser als een aan gedaagde toerekenbare schending van de persoonlijke levenssfeer. Daarnaast stelt eiser dat hij immateriële schade heeft geleden. Hij is emotioneel minder stabiel en heeft het plezier in het rijden met de straattaxi verloren, omdat hij wordt geconfronteerd met klanten die hem als ‘die oplichter van zieke kinderen uit Arnhem’ herkennen. Om dezelfde reden is hij gestopt met het geven van schaakles aan jeugdigen en met het meedoen aan schaakwedstrijden.

De rechtbank acht een van de twee Facebookberichten uit 2017 onrechtmatig jegens eiser, nu de beschuldiging niet voldoende berust op feiten. De uitzending is niet onrechtmatig jegens eiser. De uitzending draaide om de vrouw van eiser; eiser en zijn woning zijn niet in beeld gebracht. Daarnaast heeft gedaagde niet bewust de adresgegevens aan het programma verstrekt, hij heeft een kopie van de aangifte afgegeven waar het adres toevallig op stond. Er kan niet gesproken worden van een ‘lastercampagne’. De vordering tot schadevergoeding

wordt afgewezen, omdat eiser onvoldoende heeft onderbouwd dat de onrechtmatige uitlating heeft geleid tot de hinder die hij ondervindt bij zijn vrijetijdsbesteding en zijn werk als taxichauffeur.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 17-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2018:6321

Zaaknummer: C/02/342601 / HA ZA 18-173

Rechters: E.K. van der Lende-Mulder Smit

Advocaten: D.I.N. Levinson-Arps en J.B.G. Gelissen

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Zaak over invoering en intrekking van artikel 15 lid 4 Reglement rijbewijzen. Eiseres, die als vervoerder vrachtwagenchauffeurs in dienst had met rijbewijs B, spreekt de Staat aan voor schadevergoeding bestaande uit de kosten om de chauffeurs rijbewijs C te laten halen na intrekking van de vrijstelling. Het nalaten van de Staat om bij invoering van de vrijstelling de hem bekende maximale (initiële) duur daarvan te vermelden, is volgens de rechtbank in strijd met hetgeen volgens het ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt en onrechtmatig jegens eiseres. Dit leidt niet tot schadeplichtigheid van de Staat, vanwege het ontbreken van het daarvoor vereiste causaal verband.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 17-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:13137

Zaaknummer: C-09-536199-HA ZA 17-754

Rechters: L. Alwin

Advocaten: B.G. Baljet en E.H.P. Brans

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Eiseres vordert schadevergoeding van een recherchebureau dat haar gedurende een half jaar heeft geobserveerd om onderzoek te doen naar haar relatie in het licht van de alimentatieverplichtingen van de opdrachtgever jegens eiseres. De rechtbank wijst de vorderingen af en oordeelt dat het recherchebureau niet onrechtmatig heeft gehandeld of in strijd heeft gehandeld met bepalingen uit de Wet bescherming persoonsgegevens.

Eiseres is gehuwd geweest met X. X heeft na de echtscheiding alimentatie betaald aan eiseres. Eiseres heeft op den duur een relatie gekregen met een man. X heeft daarop een recherchebureau ingeschakeld om onderzoek te doen naar de relatie tussen eiseres en de man, in het licht van zijn alimentatieverplichtingen. Gedaagde heeft dit onderzoek uitgevoerd. De onderzoeksresultaten zijn voorgelegd aan het gerechtshof, dat heeft geoordeeld dat eiseres en de man samenwonen als waren zij gehuwd. Eiseres diende bijna € 50.000 alimentatie terug te betalen en de kosten voor het recherchebureau van € 35.000 kwamen ook voor haar rekening.

Eiseres stelt dat gedaagde haar onrechtmatig en buitenproportioneel lang heeft geobserveerd. Daarnaast zou gedaagde geen gebruik hebben gemaakt van fraudebestendig briefpapier, waardoor X de rapporten kon aanvullen, waardoor het hof een nadelig arrest jegens haar heeft gewezen. Zij vordert dat voor recht wordt verklaard dat gedaagde onrechtmatig heeft gehandeld en daarom jegens haar schadeplichtig is. Daarnaast stelt zij dat gedaagde in strijd heeft gehandeld met verschillende bepalingen uit de Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) en daardoor schadeplichtig jegens eiseres is. Zij stelt dat zij materiële en immateriële schade heeft geleden.

De rechtbank overweegt als volgt. Het handelen van particuliere onderzoeksbureaus dient in overeenstemming te zijn met hetgeen in het maatschappelijk verkeer mag worden verwacht (artikel 14 lid 1 onder e Wbp). Het gekozen onderzoeksmiddel dient evenredig te zijn met het beoogde doel (proportionaliteit) en er dient geen zwaar middel te worden ingezet indien het doel ook op een minder ingrijpende manier kan worden bereikt (subsidiariteit). De stellingen van eiseres zien op de proportionaliteit, want eiseres heeft niet gesteld dat hetzelfde doel ook

op een minder ingrijpende manier kon worden bereikt. Volgens eiseres duurde de observatie te lang en zijn de kosten te hoog. Volgens gedaagde heeft het onderzoek een half jaar geduurd. Dit acht de rechtbank proportioneel. Voor wat betreft de hoogte van de onderzoekskosten heeft gedaagde voorts gesteld dat eiseres het onderzoek heeft bemoeilijkt door bijvoorbeeld via de achteruitgang de flat te verlaten terwijl de man dat via de uitgang aan de voorzijde deed, en dat eiseres liggend op de achterbank in de auto van de man plaats nam, zodat het leek alsof hij alleen in de auto zat. Hierdoor moest vaker worden geobserveerd en liepen de onderzoekskosten op. Eiseres heeft dit niet betwist.

Over een schending van de Wet bescherming persoonsgegevens oordeelt de rechtbank onder meer als volgt. Uitgaande van aanvankelijk een dynamische observatie en vervolgens vier perioden van statische observaties gedurende vier of vijf dagen, maakt eiseres niet duidelijk waarom er sprake is van schending van artikel 6, 7, 13 of 40 Wbp. De duur van de observaties, in totaal over een periode van zes maanden, is naar het oordeel van de rechtbank niet disproportioneel. Ook hier speelt een rol dat eiseres tegenwerkte en zodoende zelf veroorzaakte dat het onderzoek langer duurde. Het verwijt dat gedaagde geen 'fraudebestendig' papier heeft gebruikt faalt, omdat onduidelijk is wat eiseres daarmee bedoelt en een dergelijke verplichting in het algemeen niet bestaat. De vorderingen van eiseres worden afgewezen. Gedaagde heeft niet onrechtmatig of in strijd met de Wbp gehandeld.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 10-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:13242

Zaaknummer: C/09/546835 HA ZA 18/111

Rechters: I.F. Dam

Advocaten: Y. Bouchikhi en L. Laus

Wetsartikelen: 6:162 BW en 35 Wbp

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Toewijzing immateriële schade wegens erfvredebreuk. Verdachte heeft slachtoffer (die in het kader van zijn werk als toezichthouder bij de Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit in het verleden het boerenbedrijf van verdachte heeft bezocht) en diens echtgenote thuis opgezocht en zich niet aanstonds verwijderd toen het slachtoffer dat vorderde. Beide echtgenoten hebben psychische klachten overgehouden aan het voorval. Volgens het hof is voldaan aan de eisen van artikel 6:106 lid 1 sub b BW en daarom wees het hof € 500 aan slachtoffer en € 250 aan zijn echtgenote aan immateriële schadevergoeding toe. Hoge Raad verwerpt, in overeenstemming met conclusie advocaat-generaal, het beroep op grond van artikel 81 lid 1 RO.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-09-2018

ECLI: ECLI:NL:PHR:2018:1257

Zaaknummer: 17/01878

Rechters: A.J. Machielse

Wetsartikelen: 81 lid 1 RO en 138 Sr

RECHTSPRAAK

Geschil tussen verzekerde en verzekeraar over uitleg overlijdensverzekering. De verzekeraar gaat de discussie aan of een uitvaart nu een begrafenis is of ook een crematie kan zijn, of de kosten van het verwijderen van een pacemaker (kosten € 65) uit het overleden lichaam wel of niet vergoed moeten worden en of het uitstrooien van de as van de gecremeerde wel of niet kan worden gebracht onder het begrip ‘grafrechten’. De kosten voor de pacemaker vallen niet onder de dekking, maar het overige moet worden vergoed door de verzekeraar.

Tussen consument en de uitvaartverzekeraar is in geschil welke kostenposten van de uitvaart onder de naturadekking vallen. De verzekerde vordert het verschil tussen de kosten voor de uitvaart en de uitkering door de verzekeraar. Voor oudere natura-uitvaartverzekeringen moet bij de uitleg worden gekeken naar de bedoeling van partijen ten tijde van het afsluiten van de overeenkomst en hoe dit moet worden gezien in de huidige tijd. Daarbij sluit de Geschillencommissie Financiële Dienstverlening aan bij het Haviltex-criterium. De Commissie overweegt dat het verwijderen van een pacemaker niet onder de dienst ‘opbaren’ valt. Dit geldt wel voor de kosten van ‘opbaring + huur uitvaartcentrum’. De in rekening gebrachte kosten ‘basistarief asbestemming’ kunnen worden geschaard onder de verzekerde kosten voor grafrechten. Omdat op de polis staat vermeld dat de kosten voor ‘regeling ten gemeentehuizen en alle formaliteiten’ worden vergoed, dient de verzekeraar de kosten voor de aangifte van overlijden en de kopieën van de akte aan consument te vergoeden. De vordering van consument wordt gedeeltelijk toegewezen. De Geschillencommissie stelt tegen deze beslissing voor beide partijen beroep open bij de Commissie van Beroep.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 23-08-2018

Zaaknummer: 2018-530

RECHTSPRAAK

Arbeidsrecht. Werknemer slaagt niet in het leveren van bewijs voor de stelling dat hij het knieletsel tijdens de uitoefening van zijn werkzaamheden heeft opgelopen. Opvallend vindt de kantonrechter de lange periode tussen het gestelde ongeval en de aansprakelijkstelling, het gegeven dat de werknemer na het ongeval door kon lopen en dat de werknemer direct na het ongeval in staat was om naar een andere ruimte te lopen. De vordering wordt afgewezen.

Bij de beoordeling van de vraag of de werknemer geslaagd is in het bewijs dat hij slachtoffer is geworden van het door hem gestelde bedrijfsongeval, heeft de kantonrechter tevens acht geslagen op de volgende omstandigheden. Allereerst acht de kantonrechter van belang dat de werknemer de werkgever pas in een betrekkelijk laat stadium aansprakelijk heeft gesteld. Immers, hoewel het ongeval volgens de werknemer al gebeurd is in mei 2013, heeft het tot september 2015 geduurd voordat hij zijn werkgever officieel aansprakelijk heeft gesteld. Voor dat lange tijdsverloop heeft de werknemer geen plausibele verklaring gegeven. Voorts acht de kantonrechter het opvallend dat de werknemer ondanks het knieletsel nog geruime tijd aan boord heeft doorgewerkt en zelfs onmiddellijk na het ongeval in staat was om hulp te gaan zoeken bij de leidinggevende die elders op het schip in een andere ruimte aan het werk was. Tevens komt naar het oordeel van de kantonrechter betekenis toe aan de omstandigheid dat op basis van de verschillende medische rapportages niet eenduidig en stellig geconcludeerd kan worden dat de klachten zijn toe te schrijven aan het ongeval. Op grond van vorenstaande overwegingen oordeelt de kantonrechter dat de werknemer in het hem opgedragen bewijs niet is geslaagd. Nu derhalve niet is komen vast te staan dat hij in mei 2013 slachtoffer is geworden van een bedrijfsongeval, komt de kantonrechter niet meer toe aan de beoordeling en bespreking van de foto's en filmpjes die partijen over en weer op USB-stick in het geding hebben gebracht. Die foto's en filmpjes hebben in de eerste plaats immers betrekking op de vraag of de werkgever aan haar zorgplicht heeft voldaan. Aan die vraag komt de kantonrechter echter alleen toe als eerst vaststaat dat de werknemer tijdens de uitoefening van zijn werkzaamheden slachtoffer is geworden van een bedrijfsongeval. De vordering wordt afgewezen.

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 17-08-2018

Zaaknummer: 5466848 CV EXPL 16-44123

RECHTSPRAAK

Arbeidsrecht. Werknemer houdt werkgever aansprakelijk voor de snijwond aan zijn hand die hij heeft opgelopen bij een arbeidsongeval. De kantonrechter oordeelt dat de veiligheidshandschoenen die de werknemer droeg, deugdelijk waren. Voor wat betreft de werkinstructies omtrent het afvoeren van glasscherven heeft de werkgever niet aan zijn zorgplicht voldaan en is derhalve aansprakelijk voor de schade. De kantonrechter kan de omvang van de schade niet vaststellen en de schade heeft een complex karakter. Werkgever wordt veroordeeld tot vergoeding van de schade, nader op te maken bij staat.

Bij de uitoefening van zijn werkzaamheden (het met veger en blik opvegen van glas c.q. het tegenhouden van omvallend glas) heeft een werknemer een snijwond aan zijn linkerhand opgelopen. Hij stelt zijn werkgever aansprakelijk. De werknemer heeft zich tegenstrijdig uitgelaten over het wel of niet dragen van handschoenen ten tijde van het ongeval. Tijdens een eerder getuigenverhoor heeft de werknemer verklaard dat het klopt dat hij bepaalde handschoenen droeg, net als iedereen, tijdens het voorval. Door nu het tegenovergestelde te beweren, maakt dat de kantonrechter het standpunt van de werknemer dat hem geen handschoenen van het type PowerGrab Plus ter beschikking zijn gesteld, volstrekt ongeloofwaardig vindt. De werkgever heeft aangevoerd dat deze handschoenen deugdelijk waren, omdat de snijbestendigheid voldoende was. Volgens werkgever betreft het een snijweerstand van 2,5, wat betekent dat meerdere keren op exact dezelfde plek een snijbeweging moet worden gemaakt om de stof te doorklieven. In zijn antwoordakte is de werknemer hier niet op ingegaan. De consequentie hiervan is dat de kantonrechter ervan uit moet gaan dat de door de werkgever ter beschikking gestelde veiligheidshandschoenen deugdelijk waren. De kantonrechter constateert echter dat de werkgever geen onderbouwing heeft gegeven over eventuele aanwijzingen, veiligheidsmaatregelen en instructies over het veilig afvoeren van glas. De werkgever is, wat de zorgplicht betreft, alleen ingegaan op de deugdelijkheid van de ter beschikking gestelde veiligheidshandschoenen en de op dat punt

gegeven instructies. Het gevolg hiervan is de kantonrechter ervan uit moeten gaan dat over het (veilig) afvoeren van glasscherven) geen instructies zijn gegeven of veiligheidsmaatregelen zijn getroffen. Op dat punt is niet aan de zorgplicht voldaan. De werkgever is aansprakelijk voor de geleden schade. Op dit moment kan de kantonrechter de schadeomvang niet vaststellen. Er is onvoldoende informatie om de schade nu al te kunnen begroten. De werknemer heeft geen concrete bedragen en schadeposten genoemd. Daarnaast is het debat over de schade in deze procedure onvoldoende gevoerd, terwijl de schade zich ook niet op eenvoudige wijze laat vaststellen. Gelet op de bijzondere situatie met meervoudige problematiek sluit de kantonrechter namelijk niet uit dat daarvoor diverse onderzoeken door deskundigen nodig zullen zijn. Een medisch deskundigenonderzoek, een verzekeringsgeneeskundig onderzoek en een arbeidsdeskundig onderzoek en zo nodig een onderzoek door een rekenkundige zijn mogelijk noodzakelijk. De kantonrechter ziet daarin, en ook omdat het aannemelijk is dat de werknemer mogelijk schade heeft geleden, aanleiding om de werkgever te veroordelen tot vergoeding van schade, nader op te maken bij staat en te vereffenen volgens de wet.

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 11-07-2018

Zaaknummer: 4863609 UC EXPL 16-3630 MAR/1217

RECHTSPRAAK

Arbeidsrecht. Werknemer stelt dat de omkeringsregel van toepassing is, aangezien hij in bewijsnood verkeert doordat werkgever bepaalde gegevens niet aandraagt, die de werknemer nodig heeft om getuigen op te roepen. Gebleken is echter dat dit niet aan de wil van de werkgever ligt, maar aan gebrek van medewerking door een derde. De omkeringsregel is niet van toepassing.

Ten behoeve van bewijslevering voor zijn knieletsel, wil de werknemer getuigen verhoren. Eiser stelt dat de omkeringsregel van toepassing is. Voor omkering van de bewijslast wegens bewijsnood op dit onderdeel bestaat geen aanleiding, aldus de kantonrechter. Dat neemt evenwel niet weg dat hier van de werkgever, die immers anders dan, althans veel meer dan, werknemer in staat moet worden geacht te achterhalen welke ‘crewmembers’ op de dag van het ongeval aan boord aanwezig waren en welke arts toen aan boord was, mag worden verlangd dat zij, voor zover mogelijk, de namen en contactgegevens van die crewmembers en die scheepsarts verstrekt, opdat de werknemer, die daarover immers niet beschikt, in staat is (desgewenst) aan de hand daarvan het van hem verlangde bewijs te leveren. De kantonrechter stelt voorop dat uit de genomen akte en de daarbij overgelegde stukken genoegzaam blijkt – en dat is door werknemer ook niet betwist – dat er geen sprake is van onwil van de werkgever om de gegevens van bedoelde crewmembers en de scheepsarts te verstrekken, maar dat zij daarvoor afhankelijk is van de medewerking van Noble, die medewerking heeft geweigerd. Anders dan werknemer is de kantonrechter van oordeel dat de zorgplicht van de werkgever niet zo ver gaat dat zij gehouden was om te registreren wie er nog meer werkzaam was op de dag van het ongeval en wie daar toen de scheepsarts was, gegeven dat die personen, zo is niet in geschil, niet tot haar eigen werknemers behoorden. Voor de door werknemer op die grond voorgestane (alsnog) omkering van de bewijslast bestaat ook daarom geen aanleiding. Een en ander laat overigens onverlet dat hij zich rechtstreeks tot Noble wendt. De zaak wordt naar de rol verwezen.

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 11-10-2017

Zaaknummer: 5466848 CV EXPL 16-44123

RECHTSPRAAK

Arbeidsrecht. Werknemer stelt dat hij bij de uitoefening van zijn werkzaamheden (blijvend) knieletsel heeft opgelopen en stelt werkgever aansprakelijk. De werkgever heeft deze stelling gemotiveerd betwist. Werknemer wordt toegelaten tot het leveren van bewijs dat hij knieletsel tijdens zijn werk heeft opgelopen.

Werknemer vordert dat werkgever wordt veroordeeld tot vergoeding van alle materiële en immateriële schade die hij lijdt en nog zal lijden ten gevolge van het hem overkomen arbeidsongeval. De werknemer voert aan dat hij bij het handmatig uittillen van een drive uit een kast hij zijn linkerknie heeft verdraaid en (blijvend) letsel heeft opgelopen. Er is sprake van een gescheurde binnen- en buitenmeniscus, een gedeeltelijk gescheurde voorste kruisband en een kraakbeenbeschadiging. De werknemer stelt dat hij volledig arbeidsongeschikt is geworden voor zijn eigen werk. De werkgever heeft onder meer betwist de werknemer opdracht te hebben gegeven de drive in de e-room te vervangen, maar dat kan haar hier niet baten. In het algemeen is voldoende dat komt vast te staan dat het ongeval de werknemer overkomen is op de werkplek. Of de werkgever in dit geval de opdracht heeft gegeven de drive te vervangen, is dan ook niet beslissend, te minder nu niet in geschil is dat het verrichten van die werkzaamheden tot de functie van de werknemer behoorden. Ook heeft de werkgever erop gewezen dat de werknemer nog langere tijd doorgewerkt heeft na het door hem gestelde incident, hetgeen volgens haar lastig valt voor te stellen bij het door hem omschreven knieletsel, en heeft zij aangevoerd dat het ook mogelijk is dat werknemer, die destijds 24 uur per dag aan boord van het schip verbleef en die al eerder knieklachten had ontwikkeld, buiten zijn werkzaamheden om zijn knie heeft verdraaid. Voorts is het zo dat, aldus nog steeds werkgever, de 'crewmember' die bij het incident aanwezig was, geen melding heeft gemaakt van het incident, evenmin als de arts aan boord van het schip. Ook de werknemer zelf heeft die dag geen melding gemaakt van het incident bij zijn leidinggevende en ook onjuist is dat hij zich zou hebben ziek gemeld. Hij heeft ook na de vermeende ziekmelding zijn reguliere, fysieke, werkzaamheden, gedurende lange dagen, verricht en in die periode op de timesheets of in e-mails geen melding gemaakt van het gestelde incident. Geoordeeld wordt dat bij deze stand van zaken, zonder nader bewijs, niet vaststaat dat de

werknemer knieletsel heeft opgelopen bij het uittillen en op de grond zetten van de drive. De werknemer wordt toegelaten tot het leveren van bewijs hiervoor.

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 19-05-2017

Zaaknummer: 5466848 CV EXPL 16-44123

RECHTSPRAAK

Na schending inlichtingenplicht weigert Achmea een schadevergoeding uit te keren voor de autodiefstal waarvan verzekerde slachtoffer is geworden. Verzekerde meent dat Achmea ten onrechte dekking heeft geweigerd en verzekerde ten onrechte bij het CIS-register heeft aangemeld en vordert dat Achmea alsnog uitkeert en hem wist uit het register. Het hof sluit zich bij het oordeel van de kantonrechter aan dat verzekerde zijn inlichtingenplicht heeft geschonden. Achmea is niet gehouden tot uitkering. Verzekerde dient de onderzoekskosten (€ 3.237) van Achmea te betalen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 06-11-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:9667

Zaaknummer: 200.215.973/01

Rechters: J. Smit, L. Janse en M. Willemse

Advocaten: S.M. Wolfert en R.H.J. Wildenburg

Wetsartikelen: 7:928 BW, 7:930 BW en 7:941 BW

RECHTSPRAAK

United People Foundation (UPF) stelt dat een van haar vrijwilligers de door hen ondertekende vertrouwelijkheidsverklaring heeft geschonden. UPF vordert een verbod op verdere schendingen van de vertrouwelijkheidsverklaring en een verbod op het doen van negatieve uitslatingen. De vrijwilliger heeft weliswaar kritiek geuit op het functioneren van UPF en haar voorzitter, maar deze uitslatingen zijn niet te kwalificeren als onrechtmatig. De vorderingen van UPF worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 02-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:7928

Zaaknummer: C/13/654544 / KG ZA 18-1002 AB/MB

Rechters: A.J. Beukenhorst

Advocaten: R. Jethoe en T.G.G. Raijmakers

Wetsartikelen: 10 EVRM en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

ZW-uitkering terecht beëindigd. Appellant geschikt voor eigen werk. Zorgvuldig medisch onderzoek.

Appellant was werkzaam als ijzervlechter voor veertig uur per week, toen hij zich vanuit de Werkloosheidswet op 9 oktober 2015 voor dit werk ziek meldde met lage rugklachten na een auto-ongeval op 8 oktober 2015. Het UWV heeft appellant in aanmerking gebracht voor ziekengeld op grond van de Ziektewet (ZW). Op 10 november 2015 heeft appellant het spreekuur bezocht van een bedrijfsarts van het UWV. Deze arts heeft appellant per 10 november 2015 geschikt geacht voor de laatst verrichte arbeid in de functie van ijzervlechter. Vervolgens heeft het UWV bij besluit van 9 november 2015 vastgesteld dat appellant per 10 november 2015 geen recht meer heeft op ziekengeld. De rechtbank oordeelt dat het verzekeringsgeneeskundige onderzoek op zorgvuldige wijze heeft plaatsgevonden. De Raad bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 25-10-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:3330

Zaaknummer: 16/7362 ZW

Rechters: E.W. Akkerman

Advocaten: A. Aksu

Wetsartikelen: 19 ZW

RECHTSPRAAK

Schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn. Vaste rechtspraak.

Vanaf de ontvangst van het bezwaarschrift door het UWV op 7 augustus 2013 tot de uitspraak van de Raad zijn vijf jaar en ruim twee maanden verstreken. Noch in de zaak zelf, noch in de opstelling van appellant zijn aanknopingspunten gevonden voor het oordeel dat in dit geval de totale lengte van de procedure meer dan vier jaar zou mogen bedragen. De redelijke termijn is met één jaar en ruim twee maanden overschreden. Dit geeft aanleiding tot de toekenning van een immateriële schadevergoeding van € 1.500.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 24-10-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:3309

Zaaknummer: 15/6534 WIA

Rechters: I.M.J. Hilhorst-Hagen

Advocaten: B.C.F. Kramer en F.M.J. Eijmael

Wetsartikelen: 7:1a Awb en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Verzoek om schadevergoeding na fietsongeval op het parkeerterrein van de Belastingdienst terecht afgewezen. Zorgplicht niet geschonden. Geen waarschuwing voor afzetlint noodzakelijk.

Appellante is werkzaam bij de Belastingdienst. Zij is op het terrein van de Belastingdienst op de fiets ten val gekomen waardoor zij materiële en immateriële schade heeft geleden. Volgens appellante heeft de Belastingdienst zijn zorgplicht geschonden. Appellante had naar eigen zeggen niet kunnen anticiperen op de afsluiting van de weg naar de fietsenstalling omdat de staatssecretaris daarvoor op geen enkele wijze had gewaarschuwd. Het rood-witte afzetlint was direct na de bocht naar links over de volle breedte van de weg gespannen en het zicht op het lint werd belemmerd door de slechte verlichting en de muur en de begroeiing langs de kant van de weg. Dit betoog slaagt niet. De Raad is met de rechtbank van oordeel dat appellante, komende vanuit de richting van de slagboom en voldoende aan de rechterkant van de weg fietsend, het rood-witte afzetlint tijdig had moeten kunnen opmerken en ook tijdig op de afsluiting van de weg had moeten kunnen reageren. Daar komt bij dat, zoals ook uit de verklaringen van appellante ter zitting van de rechtbank volgt, aan één zijde van de weg een lantaarnpaal stond die een deel van de weg en het lint verlichtte en appellante haar snelheid al had aangepast (lees: verlaagd) omdat er wegens eerdere werkzaamheden zand op de weg lag. Het vorenstaande betekent dat de staatssecretaris niet had hoeven waarschuwen voor het afzetlint en ook anderszins zijn zorgplicht jegens appellante niet heeft geschonden. De staatssecretaris is dan ook niet aansprakelijk voor de schade die appellante als gevolg van het ongeval heeft geleden.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 18-10-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:3292

Zaaknummer: 18/1400 AW

Rechters: B.J. van de Griend, K.J. Kraan en R. Kooper

Advocaten: D.J.B. Loo en F. Scheffer

Wetsartikelen: 8:88 Awb

RECHTSPRAAK

Militair invaliditeitspensioen. Hoogte van invaliditeit met dienstverband terecht niet herzien. Causaal verband tussen aandoeningen en het dienstverband niet aanvaard.

Appellant is in 1977 als dienstplichtige in dienst gekomen en was vanaf september 1979 beroepsmilitair. Op 29 december 1994 is appellant een sportongeval overkomen. Appellant ontvangt een militair invaliditeitspensioen. Daarbij is dienstverband aanvaard voor de restklachten als gevolg van het ongeval, waaronder hoofd- en nekpijnklachten en cognitieve stoornissen. Bij brief van 22 juli 2007 heeft appellant verzocht om een herbeoordeling van zijn invaliditeit. Appellant heeft daarbij te kennen gegeven dat sprake is van een toename van de cognitieve beperkingen. De door de Raad benoemde deskundige heeft geconcludeerd dat er geen aanwijzingen zijn voor een aandoening op neurologisch vakgebied die de klachten van appellant en het beloop ervan verklaart en dat er zeker geen sprake is van aan te nemen gevolgen van het ongeval in 1994. Hieruit vloeit voort dat er ook geen reden is om aan te nemen dat de gevolgen van het ongeval (sinds 2002) zouden zijn toegenomen. Met name het waarschijnlijk progressieve karakter van de cognitieve functiestoornissen en het relatief milde trauma in samenhang met een MRI-scan van de hersenen waarop geen traumatische afwijkingen zijn gevonden, zijn reden voor twijfel aan een traumatische origine van de klachten en verschijnselen. De Raad bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 11-10-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:3286

Zaaknummer: 14/4617 MPW

Rechters: A. Beuker-Tilstra, B.J. van de Griend en H. Lagas

Advocaten: W.B. Knook en H.A.L. Knoben

Wetsartikelen: 8:57 Awb

RECHTSPRAAK

WIA-aanvraag terecht afgewezen. Zorgvuldig medisch onderzoek.

Op 8 november 2010 heeft appellant een ongeval gehad tijdens het werk waarbij steigermateriaal op zijn rechterschouder is gevallen. Vanaf het einde van het dienstverband ontvangt appellant een Ziektewet-uitkering. De WIA-aanvraag van appellant is afgewezen. Appellant is niet geschikt voor zijn eigen werk, maar kan wel een aantal andere functies verrichten. Het arbeidsongeschiktheidspercentage van appellant is vastgesteld op 4,28%. Appellant heeft bezwaar gemaakt tegen de afwijzing van zijn WIA-aanvraag. Volgens appellant heeft het UWV onvoldoende rekening gehouden met zijn pijnklachten, stemmingsstoornissen, slaapstoornissen, krachtverlies en beperkingen aan de rechterschouder en rechterarm. Ter onderbouwing van zijn standpunt heeft appellant informatie van zijn behandelaars overgelegd. De rechtbank oordeelt dat het verzekeringsgeneeskundige onderzoek op zorgvuldige wijze heeft plaatsgevonden. In hoger beroep heeft appellant geen nieuwe of andere gronden, of nieuwe informatie naar voren gebracht. De Raad bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 11-10-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:3127

Zaaknummer: 16/3674 WIA

Rechters: D. Hardonk-Prins

Advocaten: E. Yeniasci en W.M.J. Evers

RECHTSPRAAK

Schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn. Vaste rechtspraak.

Vanaf de ontvangst door de staatssecretaris op 16 oktober 2015 van het – als beroepschrift behandelde – bezwaarschrift van appellant tot de datum van de aangevallen uitspraak heeft de behandeling van het beroep door de rechtbank in totaal twee jaar, één maand en negentien dagen geduurd. De Raad heeft in de zaak zelf en de opstelling van partijen geen aanknopingspunten kunnen vinden voor het oordeel dat de lengte van de procedure ten tijde van de aangevallen uitspraak meer dan twee jaar zou mogen bedragen. De redelijke termijn is dus met één maand en negentien dagen overschreden. In beide gevallen is de behandelingsduur door de rechtbank niet overschreden. Hieruit volgt dat de gehele overschrijding van de redelijke termijn aan de staatssecretaris is toe te rekenen. Van feiten of omstandigheden op grond waarvan zou moeten worden aangenomen dat geen sprake is geweest van spanning en frustratie die als immateriële schade voor vergoeding in aanmerking komt, is niet gebleken. Toekennen van immateriële schadevergoeding van € 500.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 11-10-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:3129

Zaaknummer: 18/326 AW

Rechters: E.J.M. Heijs

Advocaten: W.E. Louwerse en mr. R. van Arkel

RECHTSPRAAK

Afwijzing AOR-aanvraag. Er is in onvoldoende mate aangetoond of aannemelijk gemaakt dat appellant is getroffen door oorlogsgeweld in de zin van de AOR.

Toepassing van de Algemene Oorlogsongevallenregeling (AOR), Wet uitkeringen burgerslachtoffers 1940-1945 (Wubo). Appellant heeft aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd dat hij tijdens de oorlogsjaren geïnterneerd is geweest in het kamp Halmaheira te Semarang. Het Nederlandse Rode Kruis en de Stichting Administratie Indonesische Pensioenen hebben geen gegevens van appellant aangetroffen. Nader onderzoek heeft niet tot andere resultaten geleid. De Raad verklaart het beroep van appellant ongegrond.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 04-10-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:3032

Zaaknummer: 18/659 AOR

Rechters: B.J. van de Griend

Advocaten: J.C.M. van Berkel en A.L. van de Wiel

Wetsartikelen: 1 AOR

RECHTSPRAAK

Afwijzing AOR-aanvraag. Er is in onvoldoende mate aangetoond of aannemelijk gemaakt dat appellant in omstandigheden heeft verkeerd in de zin van de AOR.

Toepassing van de Algemene Oorlogsongevallenregeling (AOR), Wet uitkeringen burgerslachtoffers 1940-1945 (Wubo). Voor de erkenning als oorlogsgetroffene in de zin van de AOR dan wel de Wubo geldt als eerste voorwaarde dat de aanvrager gebeurtenissen zoals bedoeld in de AOR dan wel de Wubo heeft meegemaakt. Pas als een zodanige (persoonlijke) betrokkenheid is vastgesteld, kunnen de medische gevolgen daarvan aan de orde komen. De Pensioen- en Uitkeringsraad heeft dan ook terecht zonder voorafgaand medisch onderzoek beoordeeld of appellant oorlogsgebeurtenissen in de zin van de AOR dan wel de Wubo heeft meegemaakt. De Pensioen- en Uitkeringsraad heeft in beide zaken terecht geconcludeerd dat niet is gebleken dat appellant persoonlijk oorlogsgebeurtenissen zijn overkomen in het toenmalige Nederlands-Indië. Appellant heeft zelf geen herinneringen aan gewelddadige situaties waarbij hij was betrokken. Transgenerationale traumatisering valt buiten het toepassingskader van de AOR en de Wubo. De Raad verklaart het beroep van appellant ongegrond.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 04-10-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:3033

Zaaknummer: 17/8119 AOR

Rechters: B.J. van de Griend

Advocaten: A.L. van de Wiel

Wetsartikelen: 1 AOR en 2 lid 1 Wubo

RECHTSPRAAK

Geestelijk leed als gevolg van onrechtmatig besluit van het UWV. De Raad stelt de hoogte van de immateriële schadevergoeding vast naar billijkheid op € 1.000.

Het UWV is teruggekomen van zijn beslissing om appellant (gedeeltelijk) arbeidsgeschikt te verklaren. Dit besluit was onrechtmatig en deze onrechtmatigheid dient aan het UWV te worden toegerekend. Appellant vordert een immateriële schadevergoeding vanwege het onrechtmatig handelen van het UWV. Hij verwijst hierbij naar stukken van zijn psychiater. Uit deze stukken blijkt dat appellant zoveel stress heeft ervaren dat hij daardoor toenemend suïcidaal was en gedurende twee weken moest worden opgenomen. De door de Raad benoemde deskundige bevestigt dat de gezondheidssituatie van appellant is verslechterd na het onderzoek van de verzekeringsarts van het UWV. Het verzoek van appellant om het UWV te veroordelen tot vergoeding van de immateriële schade wordt toegewezen. De Raad stelt de hoogte van deze vergoeding naar billijkheid vast op € 1.000. Verder volgt toewijzing van de vergoeding van de wettelijke rente over de na te betalen uitkering.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 03-10-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:3116

Zaaknummer: 16/5663 WIA

Rechters: C.C.W. Lange

Advocaten: A.F. van den Berg

Wetsartikelen: 8:88 Awb en 6:106 lid 1 sub b BW

RECHTSPRAAK

Y/Centramed B.A.

In verband met de geboorte van een vierde kind door middel van een keizersnede en de daarmee gepaard gaande anesthesie is mevrouw een deelgeschilprocedure gestart. Zij wil een verklaring voor recht dat het ziekenhuis aansprakelijk is wegens een gebrekkig uitgevoerde anesthesie. De rechter kan niet vaststellen dat dit het geval is geweest. De deelgeschilprocedure leent zich niet voor nadere bewijslevering door een deskundige. Het verzoek van mevrouw is afgewezen onder begroting van de kosten.

Feiten

Verzoekster, mevrouw Y, is getrouwd en heeft vier kinderen. De drie oudste kinderen zijn geboren door middel van een keizersnede. Tweemaal vond de ingreep onder spinaal anesthesie (een ruggenprik) plaats en eenmaal onder algehele narcose.

Ook het jongste vierde kind is ter wereld gekomen door middel van een keizersnede. De betrokken anesthesioloog was mevrouw drs. A. Nadat de baby was geboren, heeft A de operatiekamer verlaten en mevrouw Y overgelaten aan de zorg van anesthesiemedewerker D. Vervolgens is nog een sterilisatie-ingreep bij mevrouw Y verricht. De gehele ingreep heeft plaatsgevonden onder spinaal anesthesie, die voorafgaand aan de ingreep was toegediend door A.

Na de operatie heeft mevrouw Y aanvullende pijnstilling gekregen. Later is zij uit het ziekenhuis ontslagen.

Op 29 oktober 2015 ontving de vakgroep Anesthesiologie van het ziekenhuis een verslag van een intercollegiaal consult van de vakgroep Gynaecologie/Obstetrie van het ziekenhuis, waarin – voor zover hier van belang – het volgende was opgenomen:

'Patiënte heeft durante sectio veel scherpe pijn ervaren. Partner geeft aan dat zij dit meermalen aangegeven heeft maar voelen zich niet gehoord. Wil klacht indienen. Geeft aan

dat dit de oorzaak is dat patiente postOK veel pijn maar ook depressieve gevoelens en gegeneraliseerde angst heeft ontwikkeld.'

Het ziekenhuis heeft mevrouw Y in reactie hierop uitgenodigd voor een gesprek. Het ziekenhuis heeft daarna niets meer van mevrouw Y vernomen tot het in juli 2016 een aansprakelijkstelling ontving. Beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar Centramed B.A. heeft aansprakelijkheid van de hand gewezen.

Mevrouw Y heeft vervolgens een verzoekschrift ingediend met het oog op een beschikking in het deelgeschil. Ze heeft de rechter verzocht:

- (i) te verklaren voor recht dat het ziekenhuis aansprakelijk is voor de door mevrouw Y geleden schade als gevolg van de medische fout van het ziekenhuis en dat Centramed deze schade moet vergoeden;
- (ii) de aan de behandeling van het verzoek verbonden kosten te begroten conform de door mevrouw Y op te stellen urenspecificatie en Centramed te veroordelen in deze kosten.

Oordeel in het deelgeschil

Beroep op niet-ontvankelijkheid

De rechter is eerst ingegaan op een formeel niet-ontvankelijkheidsverweer; mevrouw Y heeft niet voldaan aan de in artikel 7:954 lid 6 BW neergelegde oproepingsverplichting. Hoewel het verweer klopt, is de rechter eraan voorbijgegaan. Het ziekenhuis was ter zitting ruim vertegenwoordigd en heeft ook voldoende gelegenheid gehad om zijn standpunt uiteen te zetten en zich medisch-inhoudelijk te verweren tegen het verzoek.

Inhoudelijke beoordeling

De rechter heeft voorop gesteld dat beoordeeld moet worden of de bijdrage van de verzochte beslissing aan de mogelijke totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst zodanig is dat dit opweegt tegen de kosten en het tijdsverloop van de procedure. Een deelgeschil waarvan te verwachten is dat de beantwoording van de voorliggende vragen kostbaar is en veel tijd in beslag zal nemen, bijvoorbeeld omdat nadere bewijsvoering nodig is, leent zich over het algemeen niet voor behandeling in een deelgeschilprocedure. De rechter is vervolgens tot het oordeel gekomen dat deze situatie zich in dit geval voordoet. Daartoe is overwogen dat er onvoldoende objectieve gegevens zijn om vast te kunnen stellen dat de voorafgaand aan de operatie door A aan mevrouw Y toegediende pijnstilling niet naar behoren is geweest. Ook overigens heeft mevrouw Y onvoldoende onderbouwd dat het handelen van het ziekenhuis tijdens of na de ingreep niet voldeed aan de medisch-professionele standaard, zodat ook dit

niet kan worden vastgesteld. Mevrouw Y heeft weliswaar aangegeven bewijs te kunnen leveren door middel van een deskundigenbericht maar daarvoor leent een deelgeschilprocedure zich niet.

Het verzoek is afgewezen onder begroting van de kosten.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 01-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:12503

Zaaknummer: C/09/554044 / HA RK 18-280

Advocaten: U. Arslan en O.L. Nunes

Wetsartikelen: 1019w Rv, 7:954 lid 6 BW en 1019aa Rv

RECHTSPRAAK

ZW-uitkering terecht beëindigd. Appellant geschikt voor werk. Zorgvuldig medisch onderzoek.

Appellant is op 19 november 2014 uitgevallen voor zijn werk als afwasser en schoonmaker als gevolg van een gebroken rechterbovenarm bij een fietsongeluk. De ZW-uitkering is beëindigd in het kader van de eerstejaars ZW-beoordeling. Appellant is niet geschikt voor zijn eigen werk, maar kan wel een aantal andere functies verrichten. Met de rechtbank is de Raad van oordeel dat de medische beperkingen van appellant juist zijn vastgesteld. Zowel voor de klachten van de rechterarm en -schouder als de voeten en handen zijn voldoende beperkingen aangenomen. Appellant heeft zijn stelling niet met objectiveerbare medische gegevens onderbouwd. Arbeidskundig is deugdelijk gemotiveerd dat appellant met de in de FML neergelegde beperkingen de geselecteerde functies kan verrichten. De Raad bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 06-09-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:2875

Zaaknummer: 16/6672 ZW-PV

Rechters: E. Dijt

Advocaten: F.M.J. Eijmael

Wetsartikelen: 19 ZW

RECHTSPRAAK

X/Ziekenhuis

Op 9 januari 2018 wees het Gerechtshof 's-Hertogenbosch een tussenvonnis in een medische aansprakelijkheidskwestie. In dat tussenvonnis overwoog het hof dat het op dat moment niet kon vaststellen of er door de kno-arts onzorgvuldig was gehandeld. Het hof gelastte een comparitie van partijen, waarbij ook de deskundigen werden uitgenodigd die in deze zaak een rapport hadden uitgebracht. In navolging daarvan en gezien de eerdere conclusies van de deskundigen heeft het hof geoordeeld dat de kno-arts een kunstfout heeft gemaakt door de nervus accessorius niet op te zoeken.

Feiten

Een vrouw, geboren in 1985, wordt vanwege een zwelling in haar mondhoek in 2005 door haar huisarts verwezen naar de KNO-afdeling van het ziekenhuis. In de hals worden meerdere lymfomen aangetroffen en in april 2006 wordt de vrouw geopereerd door een KNO-arts van het ziekenhuis die een lymfeklier achter in de hals rechts verwijdt. Deze operatie was noodzakelijk omdat alleen op die manier weefselonderzoek kon worden gedaan ter uitsluiting van een kwaadaardige aandoening. Na de operatie ontwikkelt de vrouw een afstaand schouderblad rechts door een volledige uitval van de musculus trapezius rechts als gevolg van beschadiging van de nervus accessorius. De vrouw is vervolgens een procedure gestart. In eerste aanleg is de vordering van de vrouw afgewezen. De vrouw heeft hoger beroep ingesteld.

Oordeel in tussenarrest (zie ook GZR 2018-0012)

Bij tussenarrest van 9 januari 2018 heeft het Gerechtshof 's-Hertogenbosch een tussenvonnis gewezen. Reeds geoordeeld is dat:

- de vordering van de vrouw op de 'informed-consent'-grondslag niet toewijsbaar is omdat geen causaal verband is vast te stellen tussen het niet volledig informeren en de gestelde schade (r.o. 3.5.1.);

- de operateur (kno-arts) niet de nervus accessorius heeft vrijgemaakt alvorens de halsklier te verwijderen. In dit stadium kan niet worden geconcludeerd dat dat een medische kunstfout is (r.o. 3.5.4).

Het hof achtte het noodzakelijk dat de deskundigen, een kno-arts en een neuroloog, zouden reageren op de na hun rapportages bekend geworden nadere informatie omtrent de gang van zaken tijdens de operatie. Het hof gelastte daartoe een (meervoudige) comparitie van partijen, waarbij naast partijen en hun advocaten ook de operateur en beide deskundigen aanwezig zouden moeten zijn.

Oordeel in eindarrest

Naar aanleiding van de comparitie die op 28 maart 2018 heeft plaatsgevonden en de reeds ingebrachte stukken heeft het hof geoordeeld dat de kno-arts onzorgvuldig heeft gehandeld; hij had in dit geval de nervus accessorius moeten opzoeken/detecteren. Het hof heeft in dat verband in het bijzonder acht geslagen op een aantal opmerkingen van de geconsulteerde deskundig kno-arts.

Naar het oordeel van het hof kan uit deze deskundige bevindingen geen andere conclusie worden getrokken dan dat, indien bij een operatie zoals de onderhavige de lymfeklier niet gemakkelijk te verwijderen is, de nervus accessorius opgezocht moet worden. Vaststaat dat dat in dit geval niet is gedaan. Ook staat vast dat de lymfeklier niet gemakkelijk kon worden gevonden, aldus het hof. Het hof gaat daarbij voorbij aan het verweer van het ziekenhuis en aan een uitspraak van het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg uit 2012.

Het hof heeft het eindvonnis van de rechtbank vernietigd en opnieuw recht gedaan door voor recht te verklaren dat het ziekenhuis aansprakelijk is voor de door de gemaakte kunstfout geleden en nog te lijden schade.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 30-10-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:4500

Zaaknummer: 200.182.407_0

Advocaten: E.H.J.M. Dohmen en M.A. Gregoor

Wetsartikelen: 6:74 BW en 7:462 BW